

РЕШЕНИЕ

№ 24223

гр. София, 20.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 28.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **7140** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 АПК, вр. чл. 85 от Закона за убежището и бежанците.

Образувано е по жалба от адвокат Б. К., назначена за особен представител, която от името на Х. А. А. – гражданин на С., непридружен непълнолетен оспорва издадено от председателя на Държавна агенция за бежанците при МС РЕШЕНИЕ № 7202/24.06.2024 г., с което е отказано предоставяне на чужденеца, на международна закрила.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява. Установява се от извършеното от Съда прочуване, че е напуснал общежитието на ДАБ в [населено място],[жк]на 12.04.2024 г. и от тогава няма данни за адрес и местонахождение. По същата причина, въпреки положените усилия да бъде издирен, не е изготвен социален доклад от Отдел „Закрила на детето“, в Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село, [населено място]. Назначеният адвокат поддържа жалбата и искането за отмяна на решението, като цяло. Не ангажира доказателства.

Ответникът, посредством юрисконсулт оспорва жалбата, с аргументи за законосъобразност на оспорваното решение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след анализ на писмените доказателства, съдържащи се в делото, както и на становищата на страните, приема за установено от фактическа и от правна страна следното.

Административното производство, приключило с оспореното Решение № 7202/24.06.2024 г. е във връзка с подадена от Х. А. А. – гражданин на С. молба за

закрила, вх. № ОК-13-136/22.01.2024г. Чужденецът се представил с посочените имена, като гражданин на С., [дата на раждане] в Област Х., с етническа принадлежност арабин, вероизповедание сунит, неженен. След подаване на молбата за закрила чужденецът, идентифициран като непридружен непълнолетен е напуснал мястото на настаняване, на 12.04.2024 г. В случая ответникът се е съобразил с относимите норми на чл. 15 ЗЗД, а за целите на съдебното производство (чл. 15, ал.ал. 3-6 ЗЗД) Съдът изслуша в съдебно заседание служител на Дирекция „Социално подпомагане“ - „К. село“ - С., който потвърди, че чужденецът не може да бъде намерен, за да бъде изготвен социален доклад.

Представената от непълнолетния чужденец „бежанска история“, така както е отразена в протокола от 23.02.2024 г. и в оспорваното решение, е следната: през м.08.2023 г. напуснал нелегално С. с помощта на трафикант, в посока Турция, [населено място], където останал четири месеца, работейки в шивашки цех и получавайки заплата; напуснал Турция, защото там депортирали сирийците и дошъл в България, с намерение да стигне до Германия; двамата му родители са в С. и с тяхно знание напуснал страната; има четирима братя, които също са в С.; напуснал страната си заради войната и лошата реколта.

Данните от интервюто и „бежанската история“ са обсъдени, и са анализирани подробно от председателя на ДАБ, който е изложил мотиви, че по отношение търсещия закрила не са налице материалноправните основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ. Въз основа на изложените твърдения председателят на ДАБ приел, че: няма данни, от които да е видно, че чужденецът е напуснал С., поради преследване на основа раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение и/или убеждение; след като цялото му семейство живее там може да се направи извод, че за молителя няма да има бъдещи проблеми при евентуалното му връщане. Обстановката в С. е разгледана и анализирана подробно, в контекста на предоставена от Дирекция „Международна дейност и европейски бежански фонд“ при ДАБ справка от 10.04.2024 г., с оглед на която е прието, че по отношение на него не са на лице основания да бъде приета опасност от тежки посегателства, по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗУБ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема, че подадената на 09.07.2024 г. жалба от пряко засегнатото лице, дефинирана като такава против решението като цяло, е процесуално допустима, но по същество е неоснователна.

За да отхвърли молбата за закрила, ответникът от една страна е приел, че в хода на производството не са установени факти, които да обуславят необходимост от предоставяне на закрила, както и че общата обстановка в С. сама по себе си не дава основание да се приеме конкретно, по отношение на жалбоподателя страх от преследване, а от друга, че изтъкнатите от молителя причини са извън „предметния обхват на ЗУБ“ и са икономически.

Съдът приема, че Решение № 7202/24.06.2024 г. е постановено от компетентен административен орган, след законосъобразно проведено административно производство по общия ред, в резултат на правилно прилагане на относимите материалноправни разпоредби на ЗУБ. Не са налице твърдените от името на оспорващия пороци на същото. Решението е постановено на основание чл. 75, ал. 1, т.т. 2, 4 ЗУБ, като са съобразни и изискванията, въведени с разпоредбите на ал. 2, ал. 3, както и специалните норми, касаещи непридружени непълнолетни лица, търсещи международна закрила.

Според чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Макар нормите на ал. 2 и на ал. 3 от чл. 8 да дават възможност за по – широко тълкуване на понятието „преследване”, по смисъла на ал. 5, то (преследването) следва да бъде на основата на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. Наличието на такива обстоятелства не се твърди в представената от чужденеца версия за причините да напусне страната си. Липсват каквито и да било доказателства, въз основа на които да бъде направено обосновано предположение за това, че в С. жалбоподателят Х. А. А. е бил подложен на преследване или е бил обект на негативно отношение, в качеството му на таджик, какъвто сам твърди да е. В този смисъл, не са налице основания за предоставяне статут на бежанец.

Предоставянето на хуманитарен статут от друга страна е предпоставено (чл. 9, ал. 1 ЗУБ) от наличие на принуда върху чужденеца да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Алинея втора на чл. 9 уточнява, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. Текстът на чл. 9, ал. 1 ЗУБ е идентичен с този на чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО, „относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила”. Чл. 15 (букви „а”, „б”, „в”) определя, кои посегателства следва да се считат за тежки. Чл. 4, §§ 1 и 2 от Директивата пък определят начините за оценяване на фактите и обстоятелствата, изложени в молбите за международна закрила. Дадена е възможност на Държавата да прецени, че задължение на молителя е да обоснове своята молба, а компетентният орган следва да оцени, в сътрудничество с молителя, елементите, свързани с молбата му: информацията на молителя и всички документи, с които разполага за своята възраст, минало, включително и на свързаните с него роднини, за своята самоличност, за своето или своите гражданство/а, за страната или страните, както и за мястото или местата на предишно пребиваване, предходните му молби за убежище, за маршрут на пътуване, документи за самоличност и за пътуване, както и причините за молбата за международна закрила. Начинът на оценяване на фактите и на предоставените доказателства е регламентиран в § 3 на чл. 4. Съдът приема, че ответникът е положил усилия да оцени фактите и обстоятелствата. Той обосновано е приел, че твърденията на молителя не са подкрепени с доказателства. В този случай, според § 5, когато определени аспекти от молбата за закрила не са подкрепени от документи и други доказателства, може да не бъде изисквано потвърждаване (може да бъде прието, че бежанската история е достоверна), но само ако са изпълнени едновременно следните пет условия: а) молителят реално е положил усилия да обоснове своята молба; б)

всички относими елементи, с които молителят разполага, са били представени и е било дадено задоволително обяснение за липсата на останалите доказателствени елементи; в) декларациите на молителя са преценени за свързани и достоверни и те не противоречат на известните и относими към неговия случай общи и конкретни информации; г) молителят е представил молбата си за международна закрила във възможно най-ранния момент, освен ако молителят може да посочи определени причини за това, че не го е направил; д) общата достоверност на твърденията на молителя е могла да бъде установена. След като ответникът обаче е приел, че тези твърдения не са достоверни, и при условие, че общата достоверност на твърденията не може да бъде установена, основанията по б.б. „в” и „д” не са налице. По тази причина, фактите и обстоятелствата не може да бъдат тълкувани в полза на търсещия закрила. Удачно ответникът е отбелязал, че молителят не е имал намерение да се ползва от закрилата на РБ, тъй като ясно е заявил желание да се установи във Федерална република Германия.

Мотивирани и съответстващ на материалноправните норми на ЗУБ са изводите, че причините, изтъкнати от търсещия закрила са неоснователни, с оглед предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен такъв. Така, относно Х. А. А. не може да бъде прието, че: съществува реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; 3. тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗУБ и по смисъла на чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО. Ответникът е изложил мотиви в горния смисъл и така е изпълнил задължението си да обсъди всички релевантни за конкретния случай обективни данни, както и твърденията на търсещия закрила. В настоящия случай не е установено, по отношение на молителя да е съществувала реална опасност, която да е била повод за напускането на С.. Преценката за необходимостта от предоставянето на субсидиарна защита се обуславя и от това, доколко молителят е успял да докаже, че е специфично засегнат, поради присъщи на личното му положение елементи. С оглед цитираните по – горе норми на чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО Съдът приема, че молителят не доказва такива обстоятелства. Ответникът правилно е приел, предвид изложената по време на интервюта бежанска история, че чужденецът не се позовава на причини от хуманитарен характер.

Водим от горното и на основание чл. 172 АПК, чл. 85, ал. 4 и чл. 85, ал. 4 ЗУБ Административен Съд С. – град, 14^{-ти} състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от името на Х. А. А. – гражданин на С., непридружен непълнолетен, против издадено от председателя на Държавна агенция за бежанците при МС РЕШЕНИЕ № 7202/24.06.2024 г., с което е отказано предоставяне на чужденеца, на международна закрила.

Съдебното решение подлежи на касационно обжалване пред ВАС, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ:

